

Vrouwen: geef eens een statement af!

De top van het Nederlandse bedrijfsleven bestaat uit mannen. Slechts drie procent van de Raden van Bestuur is vrouw. Heel af en toe weet een vrouw dus door te dringen tot deze elite en wordt zij beschouwd als een gelijke. Ze is lang, loopt in een zakelijk pak, heeft een kortgeknipt vlot mannenkoppie en heeft een grote bek. Ze heeft *closing dinners* en moet veelvuldig *pitchen*. Ze verdraagt schuine moppen, sterker nog, ze kan ze nog beter vertellen dan een kerel. Iedereen siddert voor haar, ze is een echte bitch. Kortom, ze is net een vent. Vrouwen die naar de top willen worden automatisch aangespoord om mannelijk gedrag te vertonen. Anders kom je er gewoon niet, toch?

Uit onderzoek blijkt dat 26 procent 'vrouw' het verschil kan maken. Pas met dat percentage 'vrouw' aan de top kan de mannencultuur in de ondernemingen veranderen. Maar wat is dat precies – een mannencultuur op de werkvloer – en is die wel te veranderen?

Een typische mannencultuur laat zich vrij eenvoudig beschrijven: Jij brengt vandaag Pim naar school. Je moet toch wel minstens één keer in de week je neus op school laten zien. Je rent je auto uit, zet Pim op het schoolplein, je knikt wat om je heen, want de andere moeders ken je niet. Die moeders zien jou niet eens. Zij zijn bezig om hun agenda op elkaar af te stemmen.

Zij wekken de indruk dat die voller is dan die van jou, al staan zij in trainingspak met tennisracket voor de school. Je geeft Pim snel een zoen en haast je de auto weer in naar kantoor. Jij komt verhit binnen, en collega Jonas zegt: "Goedemiddag". 'Jonas is zeker de grappigste thuis, wat een eikel', denk je. Vervolgens heb je een bespreking met collega Thijs. Jullie zien er beiden doodmoe uit. 'Zeker doorgezakt', denk jij. Maar zijn collega's denken daar heel anders over. Over Thijs wordt in de wandelgangen gezegd dat hij er doodmoe uitziet omdat hij keihard werkt; hij heeft interessante grote zaken. Terwijl van jou wordt gedacht dat je waarschijnlijk de combinatie baan en kinderen niet aan kunt.

Tegenwoordig is diversiteitsbeleid gelukkig politiek correct. Dat betekent dat bedrijven diversiteit hoog in het vaandel hebben staan. En dat is terecht en de hoogste tijd. Wat ik mezelf tegelijkertijd wel afvraag; 'Hoe komen we daar dan?'.

'Vrouw aan de top; ze is net een vent'

Ik zou zeggen: word weer vrouw en voed de mannen op. Zelf heb ik daar een bescheiden bijdrage aan geleverd, door simpelweg het voorbeeld te geven. Ik loop op hoge hakken; heb lang haar en werk; mijn zonen hebben de juiste kijk op de wereld. De reactie van mijn zoon van negen op een vriendin van mij die niet werkt: 'Wat zielig mama dat zij al zo lang werkloos is'. Zou het dan toch nog goed komen?